

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 435/2022-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

a [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou Navrat & Partners, s. r. o., Žilinská 1, Bratislava, IČO 50 075 501, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matúš Navrat, PhD., LL.M., proti postupu Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 11/2014 a jeho rozsudku z 18. marca 2019, postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 146/2019 a jeho rozsudku z 21. októbra 2020 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 261/2021 a jeho uzneseníu z 31. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 13. júna 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 11/2014, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co 146/2019 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 261/2021 (spolu ďalej len „napadnuté konanie“). Domáhajú sa aj vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 11/2014 z 18. marca 2019, rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co 146/2019 z 21. októbra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok

krajského súdu“) a uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 261/2021 z 31. marca 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovatelia tiež navrhujú, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vrátil mu vec na nové rozhodnutie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a obsahu zapožičaného spisu okresného súdu vyplýva, že 6. marca 2014 bola okresnému súdu doručená žaloba 6 žalobcov proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (pozn.) o určenie neplatnosti uznesení žalovaného prijatých na valnom zhromaždení, ktoré sa konalo 28. februára 2014, a o vydanie predbežného opatrenia. Sťažovatelia v napadnutom konaní vystupujú ako žalobca v 1. rade, žalobca v 5. rade a žalobkyňa v 6. rade. Okresný súd na pojednávaní 6. februára 2017 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe vyhovel. Proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie. Krajský súd rozhodnutím č. k. 15 Co 137/2017 z 31. októbra 2018 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Dňa 18. marca 2019 okresný súd rozhodol o žalobe v poradí druhým rozsudkom, ktorým žalobu zamietol. O podanom odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 15 Co 146/2019 z 21. októbra 2020 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Proti rozsudku krajského súdu z 21. októbra 2020 podali sťažovatelia 16. februára 2021 dovolanie prostredníctvom mailu. Dňa 15. marca 2021 bolo okresnému súdu doručené aj dovolanie žalobkyne vo 4. rade. Najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil rozsudok krajského súdu z 21. októbra 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd na základe dovolania podaného žalobkyňou vo 4. rade dospel k záveru, že postupom okresného súdu, ktorý nedodržel zákonný postup podľa § 110 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože nedoručil meritórne rozhodnutie žalobkyňi vo 4. rade, a s ktorým sa krajský súd nevysporiadal, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

V súvislosti s dovolaním podaným sťažovateľmi najvyšší súd uviedol (body 4, 16 a 17 napadnutého uznesenia, pozn.), že dovolanie bolo podané elektronicky bez autorizácie podľa osobitného predpisu, pričom v zákonnej lehote toto podanie nebolo dodatočne doručené v písomnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu. V zmysle § 125 ods. 2 CSP ak teda strana podá dovolanie bez autorizácie a v lehote 10 dní nepredloží podanie v listinnej podobe alebo autorizované elektronické podanie, nemôže súd na takéto podanie prihliadať.

II.

Argumentácia sťažovateľov

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov v súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov je tvrdenie, že napadnuté konanie, ktoré sa vedie od roku 2014, je neprimerane dlhé. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, aj keď bolo vydané v primeranom čase, podľa sťažovateľov neefektívne predĺžilo napadnuté konanie, a to z dôvodov, že v dovolacom konaní nebolo „*meritórne rozhodnuté o mnohých dôležitých otázkach zásadného charakteru nastolených štyrmi dovolateľmi vo dvoch samostatných dovolaniach.*“. Sťažovatelia podali dve sťažnosti na prietahy

v napadnutom konaní, ktoré boli predsedom okresného súdu (prípísom z 28. júna 2016) a predsedom krajského súdu (prípísom z 10. augusta 2018) vyhodnotené ako dôvodné.

Predmetná vec je pre sťažovateľov významná, pretože žalobou sa domáhajú nápravy nezákonného stavu, ku ktorému došlo uznesením žalovaného, v dôsledku čoho žalovaný neoprávnene nakladá s majetkom sťažovateľov. Tento pretrvávajúci stav právnej neistoty žiadajú sťažovatelia kompenzovať aj priznaním finančného zadosťučinenia každému v sume 1 000 eur a zároveň si uplatnili aj náhradu trov konania pred ústavným súdom proti okresnému súdu.

5. Porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovatelia v ústavnej sťažnosti odôvodnili tým, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú arbitrárne. Podľa sťažovateľov všeobecne súdy „*nekonali, neposudzovali a neodôvodnili prípad s dostatkom hmotnoprávných a procesnoprávných dôvodov, logicky, pravdivo, úplne a dostatočne zrozumiteľné.*“. Najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu iba z dôvodu procesnej vady v súvislosti s nedoručením rozhodnutia v zmysle § 110 ods. 1 CSP. Neprihliadol však na sťažovateľmi namietané vady okresného súdu a krajského súdu v ich dovolaní, ktoré najvyšší súd nepovažoval za riadne podané. Podľa sťažovateľov bolo ich dovolanie „*uskutočnené elektronicky s dátumom a čas doručenia 16.02.2021 16:46:54 hod.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti ustanovené v § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov v napadnutom konaní:

7. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 291/2020).

8. Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a právu na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa v konaní

pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom) ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (IV. ÚS 632/2018, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

V posudzovanej veci ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a predloženého spisu okresného súdu považuje za preukázané, že v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (13. júna 2022) bolo v rozsahu veci sťažovateľov rozhodnuté (body 2 a 3 tohto uznesenia). Právna istota bola teda nastolená v čase pred podaním ústavnej sťažnosti.

9. Sťažovatelia, ktorí sa domáhajú ochrany svojich označených práv vo vzťahu k napadnutému konaniu okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátili v čase, keď už tento prostriedok nápravy nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel (III. ÚS 154/2018, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 36/2021, II. ÚS 291/2020), a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov:

10. Sťažovatelia v petite ústavnej sťažnosti namietajú aj porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ústavy zakotvujúcim právo na zákonného sudcu (odsek 1), právo na konanie bez zbytočných prietáhov, právo na verejné prerokovanie veci v prítomnosti a právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom (odsek 2). Z obsahu ústavnej sťažnosti však nie je zrejmé, v čom konkrétne mal spočívať zásah rozsudkom okresného súdu z 18. marca 2019, rozsudkom krajského súdu z 21. októbra 2020 alebo napadnutým uznesením najvyššieho súdu do tohto základného práva sťažovateľov. V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľov úplne absentuje argumentácia, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutiami všeobecných súdov v napadnutom konaní a porušením v ústavnej sťažnosti označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

11. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane uviedol, že je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovalo čo najpresnejší opis skutkového stavu a najmä logickú právnu argumentáciu, na základe ktorej možno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom, resp. rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a porušením v ústavnej sťažnosti označených práv garantovaných ústavou, resp. kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou, ktorého vyslovenia sa sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti domáha (IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 574/2018, II. ÚS 346/2021, II. ÚS 443/2021).

12. Ústavná sťažnosť sťažovateľov zastúpených kvalifikovaným právnym zástupcom v časti o namietanom porušení čl. 48 ústavy napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov neobsahuje žiadne kvalifikované dôvody, ktoré by ústavnému súdu umožnili preskúmať namietané porušenie tohto základného práva. Ústavný súd preto konštatuje, že ústavná sťažnosť v tejto časti nespĺňa podstatné náležitosti vyžadované § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu:

13. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 11/2014 z 18. marca 2019 a napadnutému rozsudku krajského súdu č. k. 15 Co 146/2019 z 21. októbra 2020 vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu a z dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

14. Ako z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

15. Proti rozsudku okresného súdu sťažovatelia podali odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

16. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum (napr. I. ÚS 360/2018). V posudzovanom prípade sťažovatelia, ktorí boli zastúpení právnym zástupcom, síce podali dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu, na ktoré však najvyšší súd neprihliadol (bod 3 tohto uznesenia). Dovolací prieskum bol najvyšším súdom (ako je uvedené ďalej v tomto uznesení, pozn.) vylúčený z dôvodu, že dovolanie nebolo sťažovateľmi podané zákonom predpísaným spôsobom. Sťažovatelia tak riadne nevyužili (nevyčerpali) mimoriadny opravný prostriedok, ktorý im Civilný sporový poriadok v tomto prípade umožňoval.

Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.4. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti predovšetkým zvyrazňujú svoj nesúhlas s rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu predniesli pomerne stručnú argumentáciu, prostredníctvom ktorej vyjadrili nesúhlas iba s tým, že najvyšší súd ich dovolanie nepovažoval za podané v súlade s právnymi predpismi, a teda na ich podanie neprihliadol a odmietol sa ich námietkami zaoberať.

18. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Nad rozsah návrhu sťažovateľa môže ústavný súd rozhodnúť len v prípade ustanovenom v § 89. Aj v konaní pred ústavným súdom teda platí zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí ústavný súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach s výnimkou konania o súlade právnych predpisov. Znamená to, že rozsahom tvrdení uvedených v návrhu s výnimkou konania o súlade právnych predpisov je ústavný súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Na základe uvedeného bol rozsah ústavného prieskumu ústavným súdom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vymedzený iba podaním sťažovateľov (a nie obsahom dovolania žalobkyne vo 4. rade).

19. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, resp. jeho časti, ktorou neprihliadol na podané dovolanie sťažovateľov, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017, II. ÚS 394/2022).

20. Vo vzťahu k medziam zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že mu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, resp. nadriadeným súdom. Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, alebo ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy právneho poriadku Slovenskej republiky. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 38/2022).

21. Podľa § 125 ods. 1 a 2 CSP možno podanie urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada.

22. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (v časti jeho sťažovateľmi rozporovaného odôvodnenia) a konštatuje, že najvyšší súd veľmi jasne, zrozumiteľne a ústavne udržateľným spôsobom vysvetlil, prečo na podanie sťažovateľov neprihliadal. Z obsahu napadnutého uznesenia, ako aj z predloženého spisu okresného súdu vyplýva, že dovolanie sťažovateľov bolo podané na okresnom súde mailom 16. februára 2021 (v čase 23.07 h, pozn.), teda, ako to najvyšší súd formuloval, elektronickým spôsobom bez autorizácie podľa osobitného predpisu. V zákonnej desaťdňovej lehote toto podanie nebolo dodatočne doručené v písomnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu. Odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení je teda plne v súlade s aplikovanými právnymi predpismi vrátane § 125 ods. 2 CSP. V konaní pred ústavným súdom, ako ani v konaní pred všeobecnými súdmi sťažovatelia nedisponovali dôkazmi, ktoré by rozporovali skutkové zistenie najvyššieho súdu o doručení (iba) elektronického podania zo 16. februára 2021 bez autorizácie (najvyšší súd v bode 16 napadnutého uznesenia pravdepodobne chybou v písaní uviedol ako dátum 17. február 2021, pozn.).

23. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 198/2020, II. ÚS 346/2022).

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu